

се спрѣ. Тя видѣ, че изъ другия край на улицата се зададохъ и идѣхъ трима турци. Обзе ѝ страхъ отъ тия хора, тя се повърнѣ безъ размисленіе и удари на долу между градинитѣ и гюловетѣ, за да влѣзе въ града прѣзъ другата улица, отъ западъ. По тоя начинъ тя правеше голѣма забикалка, която туряше по-голѣмо растојаніе между неѣ и Соколовата кѣща. Най-послѣ Марійка се озова при западния край на града. Отъ дѣсно се простираше широкото голо поле, отъ лѣво — градътъ съ тѣсната улица, която се отваряше между два реда ниски дюкянчета. Тя бѣше дѣйствително пуста: ни турчинъ ни българинъ се не мѣркаше тамъ. Сичкитѣ бакалници бѣхъ затворени, и вратитѣ, и прозорцитѣ, които имахъ капаці: но тая пустота успокои невинното момиче и то фукна къмъ улицата. Току що Марійка направи десетина крачки, нѣщо ѝ накара да се обърне назадъ, и тя останѣ като закована. Недалечъ изъ полето се издигаше високо надъ нивята голѣмъ облакъ прахъ и изъ тоя прахъ пристигаше една глуха шумотевица отъ тежки стѣпки, конски топотъ и размѣсена глѣчка. Скоро съ праха и съ шумотевицата се зададе и онова, което ги произвождаше. То бѣше ордата на Тосунъ-бея. Тя се връщаше мятежно и побѣдоносно, слѣдъ три дена плѣчкосвание и грабежъ, отъ клисурското пепелище. . . Пѣшаци, конници вървѣхъ размѣсено, обрѣменени съ орѣжие и плячка. . . Скоро тя допѣла, като една мѣтна вълна до улицата, испълни ѝ и потече изъ неѣ съ дивъ шумъ и грухтение. Това бѣше само часть отъ ордата, състояща отъ нѣколко стотинъ души башибозуци, сѣ жители отъ околноститѣ на истокъ отъ Бѣла-Черкова. Сега тѣ идѣхъ триумфално съ знамената си, съ користитѣ си и съ трофеитѣ си — колкото бѣхъ могли да понесѣтъ съ себе си. А сичко остало идѣше отзадъ, на една безкрайна върволица кола. За повече леснотия, башибозуцитѣ бѣхъ навлѣкли по-скѣпитѣ дрѣвхи, плѣчкосани въ нещастна Клисура, на себе си. Така щото тая крѣвожедна